

Somriures cínics

L'oferta del mes de maig a la cartellera ve carregada de somriures cínics. Petites revolucions que, amb l'arma de la riallada, despullen les actituds primàries, ambicioses, desproporcionades d'aquesta humanitat profilàctica.

'17 simpàtiques maneres...'

El capitalisme té els dies comptats si les hostesses dels congressos i, sobretot, les traductores, decideixen rebel·lar-se. La paraula és l'arma mortífera en les convencions polítiques. Si els de la Sala Trono ja van fer sorna amb el seu particular cabaret del *Club Bildelberg* (Muntaner, 2013), ara són els de la Casa Real que imaginin fórmules per anihilar la desigualtat econòmica infiltrant-se en l'FMI. Ho fan des de les eines que tenen a mà, com a personatges secundaris (i anònims) de la història. I també com a dones: aquesta gent de la Casa Real tiren pel dret sense manies. Els agrada un cert barroquisme d'imatges a partir d'un text carregat. Cal dir que, evidentment, la lletra dóna per a situacions còmiques, sarcàstiques. El contrast és l'escena, absolutament minimalista. El suport de vídeo és molt eficaç i ajuda a fer-la més grossa. Els personatges populars (vius o morts), que apareixen a la gran pantalla, han disfrutat de la situació de privilegi que el capitalisme concedeix a una minoria. La tria és que siguin aquestes dones (la minoria de la minoria si s'estudia la llista dels rics de la casa Forbes de cada any) les que donin idees revolucionàries. El seu és el poder ocult de les teleoperadores o l'oficinista de banca.

'La peixera'

El cinisme circula per una capa més profunda en aquest drama psicològic de *La peixera*. La versió de *L'efecte 2000*, amb què Toni Cabré va guanyar el XXVIII Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi, s'inspira en la pressió que té un equip informàtic, situat en un soterrani de l'edifici d'una multinacional. Actuen de bombers davant dels virus informàtics i gaudeixen d'un cert privilegi per atrevir-se a atacar la programació complexa. En realitat, la lluita per mantenir el lloc de treball o per prosperar laboralment és el veritable motor d'aquest drama amb una notable càrrega d'intriga. Cabré sempre torna al conflicte dels personatges. La producció aconsegueix trans-

17 SIMPÀTIQUES MANERES D'ACABAR AMB EL CAPITALISME

Companyia La real

Direcció: Salvador S. Sánchez i Raquel Loscos
Lloc i dia: Tantarantana, 29 d'abril (fins al 22 de maig)

LA PEIXERA

Toni Cabré

Direcció: Òscar Molina
Lloc i dia: Versus Teatre, 6 de maig (fins al 29).

PRETTY

SixtoPaz produccions

Direcció: Marilia Samper
Lloc i dia: La Villarroel, 8 de maig (fins al 12 de juny)

CALL CENTER

La Guapa Teatre

Direcció: Marc Angelet
Lloc i dia: Teatre del Raval de Barcelona, 8 de maig (fins al 5 de juny)

formar tota la sala en aquell soterrani. Hi ha moments de veritable dramatisme però hi ha massa moments que no arriba prou tensada. Cap personatge surt indemne en l'acció: per acció o per omissió tots en són culpables. El final té un punt màgic i tràgic alhora que aconsegueix un fosc definitiu.

'Pretty'

Neil Labute proposa una mirada fresca i un punt caricaturitzada a la perversitat de

la bellesa. L'autor de peces que relativitza l'art (*La forma de les coses*), o els arquetips de bellesa (*Gorda*) aborda en aquesta comèdia carregada de punxes invisibles la inseguretat de la persona que se sent jutjada per un mirall o per l'opinió dels altres. El físic torna a estar al centre de la discussió en aquesta relació de dues parelles senzilles però que l'equip d'actors saben dotar d'humanitat. Les seves actituds són tendrament o maliciosament divertides per al públic (que es pot identificar en tots els personatges durant els diferents passatges de l'obra) però sobretot són dramàtiques per als personatges. Ser normal és ser inferior; ser guapo és saber que es tracta d'un tresor efímer, que s'escapa.

'Call Center'

Teleoperadores com les de *17 simpàtiques maneres...* pateixen aquí per evitar l'anul·lació de contracte d'uns clients, que resultaran ridiculitzats per l'escena. Qui no s'ha sentit enganyat per les ofertes via telèfon? Aquí és on Marc Angelet i La Guapa Teatre punxen la realitat. El desenllaç és tan *gore* com distòpic. Però sí que entra en la imaginació dels que pateixen les llargues esperes amb fil musical per poder alliberar un telèfon mòbil d'una companyia. El capitalisme voraç torna a entrar en qüestió. Amb unes polítiques laborals perverses, com les de *La peixera*. La desproporció del client que no resol la demanda és d'un *gore* notable. El riure es glaça, de nou, perquè la sang calenta no vol sentir, habitualment, altres *reofertes*. *